

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

VII. Évfolyam, 1-2. szám

2015. június-december

AZ IRGALMASSÁG, MINT ERÉNY

(Gondolatok az irgalmasság rendkívüli szentévé kapcsán)

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (Mt. 5, 7)

Az irgalmasság gondolatköre Boldog VI. Pál pápa óta hangsúlyos, melyet tovább erősített Szent II. János Pál pápa, aki enciklikával és Fausztina nővér szentté avatásával, továbbá a húsvét nyolcadában elrendelt Isteni Irgalmasság vasárnapjával hívta fel figyelmünket e fontos témára. Ferenc pápa az irgalmasságnak szentelt jubileumi évvel logikus folytatását adja nekünk, mivel világunk paradigmátikus változásai Anyaszentegyházunk kiemelt feladatává teszi, hogy megmutassa Isten konkrét közelségét, jelenlétét életünkben.

Isten irgalmasságán mindenkor azt a kegyelmi jóindulatot, kiérdemlés nélkül kapott jó-tétemény ajándékot értjük, melyet ingyen kapunk az EGY IGAZ ISTENTŐL. Az Ő irgalmassága nem „a gyengeség jele”, hanem mindenhatóságának tulajdonsága. Az irgalmasság összefoglalása Isten olyan jellemzőinek, melyek az emberekre irányulnak, a szeretet és a megbocsátás szorozataként is definiálható.

Az irgalmasság a szeretet legmagasabb foka, a gyűlölet átalakítása pozitív gondolkodássá és viselkedéssé. Megbocsátani valakinek annyit tesz, mint nem-gyűlöltté tenni embertársainkat, hiszen méltatlan és káros az emberben bennragadó gyűlölet érzése és tudatromboló hatásai, a megbocsátásnak pedig pozitív hatóereje van!

Az irgalmas ember megbocsát, felemel: nem a másik érdeme miatt, hanem Isten iránti engedelmes-ségből, aki a kiengesztelődést kéri tőlünk, már csak saját gyengeségeink miatt is. Elfogadjuk embertársunkat a krisztusi parancsnak megfelelően. Ki kell üznünk a rossz érzéseket, hogy megvalósíthassuk szent parancsát, hiszen minden ember az Ő irgalmából létezhet, hiszen Ő nekünk is érdemtelenül irgalmaz.

Küzdenünk a gonosz ellen kell, nem a vétkező ember ellen! A „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak” tanítás kifejezi az irgalom kettősségét: elfogadva szeretlek, segítelek, a másik oldalon pedig elfogadom, ha rászorulok embertársam irgalmára.

Nehéz helyzetben lévő világunk rászorul az együtt-szenvedő segítő Lélekre, amely rávezethet minket arra, hogy a kegyetlenség nem járható út! Az Atya megmozgat és megindít, lehetőséget ad, hogy megbocsássunk, kiengesztelődjünk, felhagyjunk az emberiség elleni bűnökkel. Isten mindannyiunkra irgalommal tekint, mindig megbocsát, amíg van és őszinte a bűnbánatunk. Irgalmában jelen van a szeretet, amely erősebb minden bűnnél, és amely az egyetlen reménye a világnak.

Forduljunk Krisztusunk által Istenhez és az Ő irgalmasságához! Az Egyház és tagjai az irgalmasság tanúi, azaz Isten irgalmasságának mindannyian a hirdetői vagyunk.

Az isteni irgalom célja a lelki üdvünk visszaszerzése, vagyis a megváltás kegyelmének tényleges valóra váltása lelkünkben. Az irgalmasság gyakorlása lelki megtéréssel kezdődik. Isten végtelenül tökéletes, ezáltal irgalmassága is végtelen. Soha ki nem merülő az Atya készsége tékozló gyermekei visszafogadására. Végtelen a megbocsátás öröme is, amely Krisztusunk áldozatából ered. Ezt a hatalmat semmilyen emberi

bűn nem képes korlátozni, csakis az emberi gyengeségek. Ezért alapvető a valódi megtérés.

Az irgalmasság gyakorlásának testi cselekedetei a karitás szemlélet életre váltását jelenti közvetlen környezetünkben és lehetőségeink szerint globális méretekben: az ítélkezés helyett segítsünk, a bírálat helyett adjunk. Ne tűrjük a bűnt, üldözzük kérlelhetetlen szigorral, de bocsássunk meg a vétkező embertársnak mindenkor, mérlegelés nélkül. Mindez sajátos identitástudatot követel meg tőlünk, Szent István mai lovagjaitól.

Az Irgalmasság Évében még hangsúlyosabb a személyes megújulás szükségessége, az életszentségre való törekvésünk, amely hiteles és örömteli lelki fejlődésünk eredményeként vezethet el bennünket a Teremtő irgalmasságának elfogadásához.

Istenünk jóságos és irgalmas. Ahol az Úr van, ott irgalom van. Imádkozzunk megvilágosító kegyelméért, hogy megérthessük irgalmasságát, melyet kiárast ránk, gyermekeire!

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Aki tehát azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.” (1Kor. 10, 12)

Ismagunk oszlopai vagyunk. Derekunk egyenes, lábaink szilárdak. Bizalommal és bátorsággal tekintünk a jövő felé. Oszlopok vagyunk az Isten templomában. Ezt fogadtuk. Ezt kell követnünk mindenkor. Hittel és hálattal szívvel. Hálát adunk azért, mert ez a feladat nehéz, már-már meghaladja erőnket. Hálát adunk, mert el kell tűrnünk a sértéseket, és mert nem vághatunk vissza. Hálát adunk, mert a gyűlöletre szeretettel válaszolhatunk. Hálát adunk, hogy az erőszak helyett a békeesség ad nekünk erőt. Hálát adunk, mert kötelességünk segíteni az elesetteken és a rászorulókon. Hálát adunk, mert óvhatjuk a kisebbeket és a gyengébbeket. Hálát adunk, mert alázatosnak kell lennünk. Hálát adunk, mert nem értenek, megvetnek és üldöznek bennünket is, ahogy Vele is tették. Hálát adunk, mert az Ő nevében el kell viselnünk a fájdalmat és a szidalmakat. Boldogok vagyunk, mert Ő irgalmas volt. Boldogok vagyunk, mert nekünk is megadatott, hogy azok legyünk. Boldogok vagyunk, mert feladatunk van a világban. Boldogok vagyunk, mert az örök jóság mellett köteleztük el magunkat. Boldogok vagyunk, hogy a halál helyett az Életet választottuk. Boldogok vagyunk, hogy nem fogott Őrajta az elmúlás és kegyelme által az Övéi lehetünk az örök életben. Boldogok vagyunk, hogy a fényesség seregével tarthatunk a sötétség teremtményei elleni ütközetben. Boldogok vagyunk, hogy a sorsunk nem könnyű és egész földi záródokutunkon dolgozunk kell. Boldogok vagyunk, hogy keresztények lehetünk. Istennek szánt oszlopok, erős alappal, vas-kos törzssel, amit nem ingathatnak meg sem a kísértés, sem a pusztítás viharai. Ha lángba borul a látóhatár Keleten, szelíd eső érkezik Nyugatról, hogy megtisztítsa és elmossa, ami megromlott. Az oszlopok pilléreként nyúlnak a felhőkig, hogy felsírojan az ég.

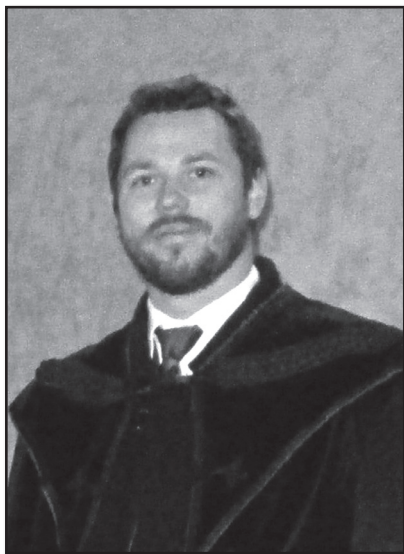
„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeesség a jóakarátú embereknek!”

Pavlicsek Zsolt CSR

Winkler Márton CSR

SZOLGÁLAT A VILÁG VÉGÉRE SZAKADT MAGYAROK KÖZÖTT

„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz.” (1 Kor. 12, 4-5)

amely nagy sikert aratott a maroknyi református fiatal között.

A hat hónap lehetőséget adott arra, hogy nagyon sok történetet, emberi sorsot megismerjek. Nagyon sokszor volt az az érzésem, hogy bár engem küldtek ide szolgálni, s azért jöttem, hogy adjak az Ausztráliába elszármazott magyar testvéreknek, végül ők szolgáltak nekem, s én tértem haza sokkal gazdagabban, mint ahogy kikerkeztem hozzájuk.

Isten kegyelméből volt lehetőségem Melbourne mellett szolgálni két másik nagyvárosban is: Sydneyben és Adelaide-ben. Mindhárom város magyarsága nagy hatással volt rám.

Két évvel ezelőtt, 2013 áprilistól szeptember végéig hat hónap szolgálat várt rám a távoli Ausztrália városaiban. Természetesen nagy kaland volt számomra a világ túlvégére utazni, de sokkal nagyobb élmény volt – lelkileg is – látni a hazánktól távolra szakadt magyar testvérek életét, hűségét, mind hitükhöz, mind nemzetükhöz.

Décsi Csaba lelkipásztor testvérem mellé kerültem Melbourne városába, ahol körülbelül 18.000 magyar él, jelentős részük a Vajdaságból származó katolikus. Két magyar temploma is van a városnak, ami teljesen kuriózum a déli féltekén: a Szent István templom (ökumenikus) és a Szent Lukács templom (református). Emellett több nagy magyar központ is működik, melyeket a több tucatnyi magyar szervezet tölt meg élettel. Igaz, a régi „melbourne-i magyar élet”-nek ezek már csak halovány másolatai, de még így is dicséretes a magyarok igénye nemzeti kultúránk és nyelvünk ápolására.

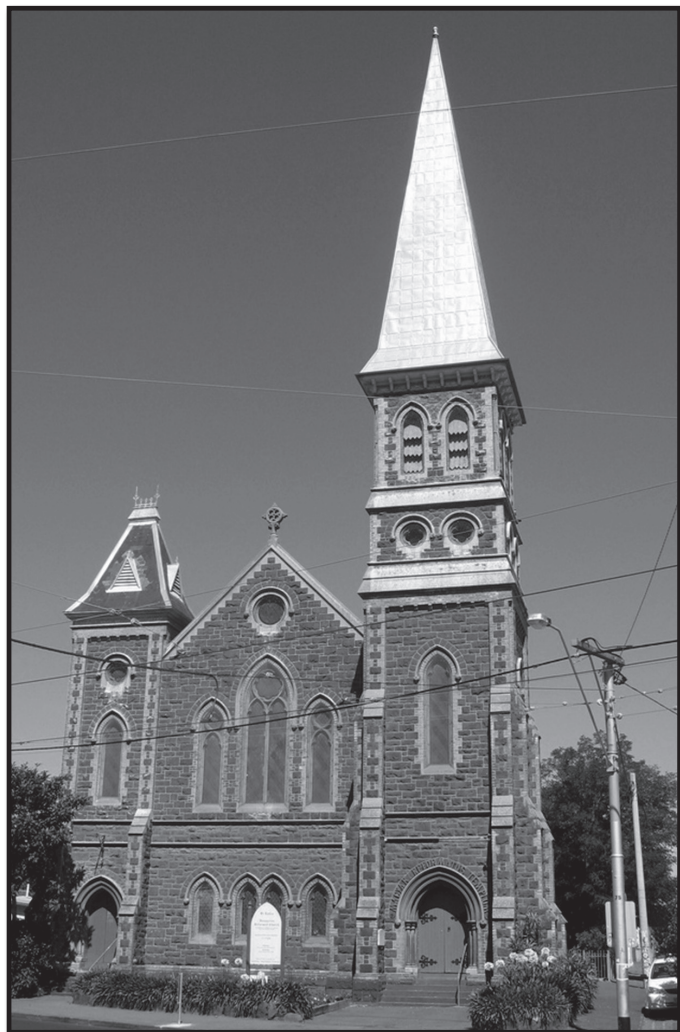
Az én feladatom kettős volt: egyrészt segíteni a lelkipásztor munkáját a gyülekezeti élet vezetésében, szervezésében, másrészt különös fókusz volt szolgálomnak a gyermek- és ifjúsági munka. A vasárnapi iskolában magyar órákat, és természetesen magyar nyelvű hitoktatást végeztem (megkapva a legnehezebb csoportot, 8-10 éveseket, köztük jó néhány fiú). Emellett a konfirmációs felkészítésben volt szerepem, s a fiatalok összegyűjtésében: elindítottunk egy ifjúsági csoportot,

Mi a legfontosabb dolog, amit tőlük tanultam a kinti szolgálat során? A hűség és az áldozatkészség. Szinte elképzelhetetlen számunkra, de nem egy család van odakint, akik a vasárnapi istentiszteletért 2-3 órát autózhatnak mindkét irányba, a templomig is, és utána haza. Mindezt azért, hogy anyanyelvükön hallgathassák Isten igéjét, magyar nyelven énekelhessenek és imádkozhassanak együtt. Ez a hűség és odaadás engem nagyon mehat és örök tanulság számomra. Sokkal nagyobb hálával kellene megélnünk nekünk, magyarországi magyaroknak, azokat az ajándékokat, melyeket teljesen természetesnek vesszünk, pedig nem azok: anyanyelvünket használhatjuk, közel vannak templomaink, gyülekezeteink, saját nyelvünkön imádkozhatunk, nem kell különösebb erőfeszítéseket tennünk kultúránk és hitünk megőrzéséért.

Fontos, hogy a távolra szakadt magyar testvéreink felé szolgáljunk, hordozzuk őket imádságainkban, s legyünk elég nyitottak, hogy tanulhassunk tőlük! Mert a közösségben mindenki tanul a másiktól. Legyünk azért hálásak, hogy mindezt kicsiben megélhetjük, lovagrendünkön belül is!

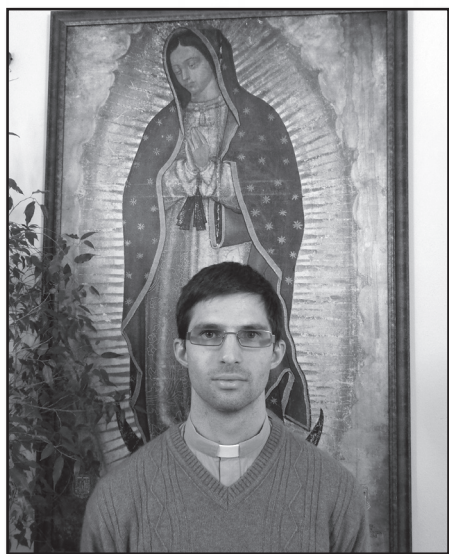
Adja Isten, hogyha fizikailag távol is vagyunk egymástól, lelkiekben és testvériségben tudjunk közel maradni egymáshoz! Christus Vincit!

Bedekovics Péter CSR

IRGALMASOK, MIKÉNT AZ ATYA

„Legyetek irgalmasok, mint az Atya” (Lk. 6,36)

Legyünk irgalmasok, miként a mi Menygyei Atyánk is irgalmas, kéri tőlünk Ferenc pápa, mikor meghívott bennünket, hogy lépjünk át a szent kapun mind fizikailag, mind lelki értelemben, hogy az új ember vonásait ölthessük magunkra.

Irgalom! Uram irgalmazz! A liturgián kívül eszünkbe juthat a „sötét közép-kor” rideg palotaterme, hol a padlón fekvő ember szemét lesütve, rimánkodva mondja a trónon ülő úrnak: irgalmat kérek. Szívünkig hatolhatnak ma is a harmadik világ inséges nyomoráról szóló képek, mikor a néző megszólítja érzi magát, hogy valamit tenni kellene az igazság és a felebaráti szeretet szellemében.

Irgalmasság. Nem feledkezhettünk meg Szent II. János Pál pápáról, ki Egyházunknak az Irgalmasság vasárnapját ajándékozta. Ferenc pápa „*Misericordiae vultus*” (MV.) kezdetű bullájában, mellyel a szent évet meghirdette, idézi szent elődjét: „Úgy tűnik korunk emberének lelkülete szembefordul az irgalmas Istennel, talán jobban, mint korábban. (...) Az irgalmasság szava és fogalma nehézséget okoz annak az embernek, aki az eddig soha nem látott tudományos és technikai fejlődés jóvoltából hatalma alá vetette a Földet, és a történelemben eddig soha nem látott módon uralkodik rajta.” (MV. 11.)

Az irgalom szóról, hogy hűen értelmezzük, segítségünkre van Marko Ivan Rupnik szlovén származású jezsuita atya képe, ami „az irgalmasság teológiai összegzéséként a Fiút mutatja, aki vállára veszi az eltévedt embert, felhasználva az ősegyház egyik nagyon kedvelt Jó Pásztor ábrázolását: Krisztus szeretete teljességre viszi a megtévesztés titkát a megváltással.”

Jézus, mint Jó Pásztor! Aki zöldellő legelőn ad nekünk helyet és úgy vigyáz ránk, hogy a halál árnyékában sem kell félnünk. (Vö.: Zsolt, 23). Pásztor, aki ismer minket, nevünkön szólít bennünket (Vö.: Jn. 10,3), aki utána megy az eltévelyedettnek (Vö.: Lk. 15,4) és aki úgy szeret bennünket, hogy életét adja értünk. (Vö.: Jn. 10,11)

Mikor a szentév logójára tekintünk, akkor még két szentírási szakasz felelevenítődik bennünk.

Az első az irgalmas szamaritánus példázata, ki úgy végezte mindennapi teendőit, hogy emellett nyitott szemmel és szívvel járta a világot, így nem tudott szemrebbenés nélkül elmenni a bajbajutottak mellett. Az idei év meghívás arra, hogy az irgalmasság testi cselekedeteit gyakoroljuk, hiszen „Ez az egyik módja annak, hogy lelkiismeretünk – mely gyakran elszunnyad a szegénység drámája előtt – fölébredjen, és egyre mélyebbre hatoljunk az evangélium szívébe, ahol a szegények az isteni irgalmasság különleges kedvezményezettjei.” (MV. 15.)

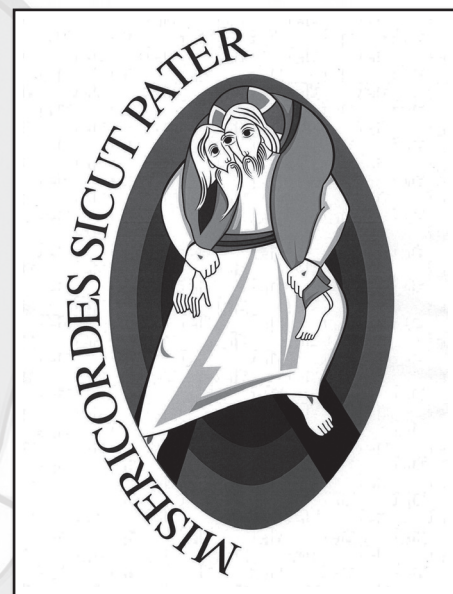
A második szakasz a tékozló fiát visszafogadó irgalmas atya képe, aki az irgalmasság lelki cselekedeteinek megtételére mutat példát: a bűnösöket meginteni, a bántalmazottakat békével tűrni, az ellenünk vétkezőknek megbocsátani. Ha az atya másik fiával való beszélgetését nézzük, akkor: a tudatlanokat tanítani, a kételkedőknek jó tanácsot adni, a szomorúakat vigasztalni, az élőkért és holtakért imádkozni.

Hogyan kezdjük hozzá az irgalmasság szent évének megéléséhez? Szemléljük az Irgalmas Atya képét, észrevesszük a világban fellelhető szépet és jót, valamint követjük példájukat az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiben kimagasló testvéreinknek.

Az irgalmasság éve Szűz Mária Szepőlőten Fogantatásának ünnepén kezdődött. Mária, akit Irgalmas Szűznek szólítunk, a litániában példa lehet számunkra. Az ünnep meg-

emeri nem Megváltójának édesanyja legyen. A bűn súlyosságára Isten a megbocsátás teljességével válaszol.” (MV. 3.)

Legyünk irgalmasok, miként a mi Menygyei Atyánk, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt, megbocsátva bűneinket,

miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

Ferenc pápa az ünnepen, mikor megnyitotta az Irgalmasság Kapuját, bennünket is meghívott, menjünk át rajta, mert „ha valaki átlép

mutatja, hogy „Ádám és Éva bűne után Isten nem akarta az emberiséget egyedül, a bűn hatalmában hagyni. Ezért gondolta el és akarta a szeretetben a szent és szeplőtelen Máriát, hogy az

rajta, megtapasztalja a vigasztaló, megbocsátó és reményt adó Isten szeretetét.” (MV. 11.)

Kelemen László

ÖRÖK HÁLÁVAL

Búcsú Paskai László bíboros úrtól

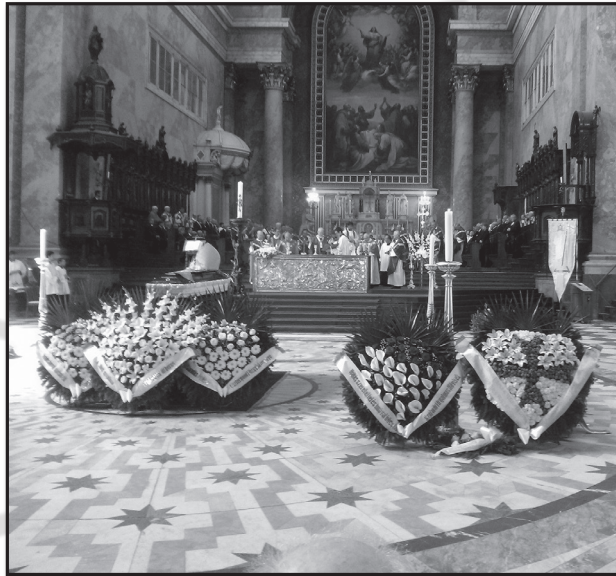
A hit embere volt. Nagy tudású, nagy műveltségű főpap, jószívű és nagylelkű ember. A Szűzanya és az Oltáriszentség tisztelője. Segítőkéssz és megbízható pártfogó, akinek elidegeníthetetlen érdeme, hogy a Szent István Lovagrend 1993-ban újraindulhatott, és ezzel Szent István király ispotályos alapítása, a későbbi Cruciferi Sancti Stephani Regis nem tűnik el a semmiben. Krisztus Urunk alázatos szolgálja hazatért az örökévalóságba. Fájó szívvel és őszinte szeretettel emlékezünk elhunyt Paskai László bíborosunkra.

Augusztus 22-én az esztergomi Nagyboldogasszony Bazilika altéplombában helyezték örök nyugalomra Paskai László bíborost, nyugalmazott esztergom-budapesti érseket. A gyászmisét utóda, Erdő Péter bíboros mutatta be a zsúfolásig megtelt főszékelyházban. Az eseményen lovagrendünk delegációval vett részt.

Erdő Péter bíboros úr homíliájában arról beszélt, **Paskai László bíboros Krisztus hitében és szeretetében élt.** Fiatalon felébredt lelkében a papi és szerzetesi hivatás, „*olyan kereszténységet ismert meg Szent Ferenc rendjében, amely a nehéz időkben is kész a nagylelkűségre, a közvetlen emberi segítségre és akár a hősiesség önfeláldozására is.*” Hangsúlyozta, Paskai bíboros úr a hitet és a teológiát valóban komolyan vette, meggyőződése volt, hogy az igazságokat és a fogalmakat az adott kor és eszmerendszer összefüggésében kell érteni és magyarázni. Vallotta, hogy az igazságot kereső embernek „*fegyelmezett gondolkodásra*” van szüksége.

Számos erénye mellett Paskai László bíboros a hit embere volt, aki a legfontosabbnak az egyházmegye életében az Oltáriszentség és a Szűzanya tiszteletét tartotta. Minden első csütörtökön és szombaton közös imádságot tartott a papi és szerzetesi hivatásokért, a magyar ifjúságért és a családokért.

Erdő bíboros úr kitért rá, Paskai bíboros úrra hálával emlékeznek mindazok, akiket püspökké, pap-pá vagy diakónussá szentelt, azok a közösségek, amelyeket ő alapított - **köztük testvéri közösségünk, a Szent István Lovagrend** -, illetve azok a plébániák és szerzetesrendek, akiknek az életét szeretettel segítette és kísérte.

Lovagrendünk utolsó útjára az altéplombba is elkísérte Paskai bíboros urat. Nagymesterünk búcsúbeszédében az egész Rend nevében köszönetet mondott Paskai bíboros úrnak, hogy hozzájárult ahhoz, hogy a Szent István Lovagrend 1993-ban újraindulhatott, és ezzel Szent István király ispotályos alapítása, a későbbi Cruciferi Sancti Stephani Regis nem tűnik el a semmiben. Nagymesterünk háláját fejezte ki Paskai bíboros úrnak a sarkalatos döntésekért, a sok szeretetért és támogatásért, a gondos lelki vezetésért, s hogy minden felmerülő gondunk-bajunk megoldásában mindig segítséget kaptunk főpásztorunktól.

Paskai bíboros úr felsorolhatatlan - lovagrendünket is érintő - jócselekedetei között említjük azt is, mikor idős kora ellenére - mégis szellemi és lelki erejének teljében - 2011-ben megírt bennünket azzal, hogy személyesen írt cikket lapunkba, a Stefanita Krónikába, amelyben II. János Pál pápa boldoggá avatásáról írt, méltatva a Szentatya munkásságát és erényeit. Paskai bíboros úr cikkében kihangsúlyozza az azóta szentté avatott II. János Pál üzenetét, amelyet pápai szolgálatának kezdetén mondott, s többször megismételt: „*Ne féljete! Nyissátok ki a kapukat Krisztusnak!*” Az irgalmasság rendkívüli szentévében mi sem lehetne aktuálisabb, mint ez a kijelentés. Sorsszerűségként, predesztinációként csengenek ezek a rendkívüli horderejű szavak, amelyek minket, keresztényeket hivatottak újraenergetizálni, hogy **merítsünk bátorságot Isten irgalmából, bízzuk magunkat Teremtő Urunkra, s mi magunk is legyünk irgalmas szívűek**, mert semmi más nem vezethet eredményességre, s nem növeli a szeretet mindent legyőzni képes erejét a világban, csakis ha így cselekszünk.

Szent Lukácstól vett jelmondata: „In virtute spiritus” - A lélek erejében (Lk. 4, 14.) **halála után is örökérvényű bátorságra sarkall bennünket.** Jézus legyőzve a Sátán kísértését a Szentlélek erejétől telve ment Galileába, nekünk pedig – követve a példát – **lélektől áthatva kell járnunk a világban, hirdetve az Isten dicsőségét.**

Tegyük ezt Bíboros úrra is emlékezve, örömmel, tudva, hogy odafentről - immár mennyei pártfogóként - vigyázza lépéseinket, egyengeti utunkat. Most is itt van velünk, gyermekeiként, pártfogoltjaiként szívemben ugyanúgy jelen vagyunk, mint földi léte során.

Winkler Márton CSR

ELMENT A SZENT JOBB ŐRE

In memoriam Szabó Géza CSR

Idén, 2015. augusztus 14-én, - vagyis Nagyboldogasszony vigiliáján - életének 85., áldozópapságának 62. évében Szabó Géza atya - aki lovagrendünk mestere, Egyházi Követe, és hosszú időn át, 26 éven keresztül címtemplomunk, a budapesti Szent István-bazilika plébánosa és a Szent Jobb őre volt - visszaadta lelkét Teremtő Istenének. Búcsúztatása és temetése egy héttel Paskai László bíboros úr temetése után, 2015. augusztus 29-én volt, egykori templomában, a Szent István-bazilikában.

Isten a Vele kapcsolatos akaratára – amit rendünk mestereként, fogadalmához híven alázatosan be is töltött – már születésének időpontjának kiválasztásával rávilágított, mivel az éppen a Szent Imre hercegnek szentelt emlékévkben, Szent István királyunk kézereklyéjének, azaz a Szent Jobb feltalálásának a napján, 1931. május 30-án született.

Amikor 1982. december 8-án, vagyis Szeplőtelen fogantatás ünnepén Lékai László bíboros kinevezte, a pázsatori kinevezési okiratában kettős feladattal bízta meg: **virágoztassa fel a Szent Jobb – és vele magának Szent István királynak – tiszteletét, és újítsa fel az akkor szinte teljesen romos bazilikát.** Mivel mindkettőnek maradéktalanul eleget tett, könnyen lehetséges, hogy Isten tervében ez volt az első lépés ahhoz, hogy a későbbiekben újrainduló lovagrendünk mestere és újralapító tagja legyen.

A Szent Jobb tiszteletének fellendítése érdekében tett munkásságának egyik kiemelkedő és kulcsfontosságú része volt az 1988-ban Szent István királyunk halálának 950. évfordulója alkalmából megrendezett Szent Jobb országjárás, melynek során minden állomáshelyen tömegek hódoltak Szent István király épen maradt jobbja előtt.

Géza atyából sugárzott a Szűzanya, a Boldogságos Szűz Mária tisztelete; de talán nem is tehetett másképp, mert hogyan lehetett volna a Szent Jobb méltó őre, ha nem tiszteli és követi magát Szent István királyunkat, aki példát mutatott és így Öbelőle is szintén sugárzott Szűz Mária tisztelete... Szelídségével és visszafogottságával ragyogott közöttünk, szentmiséit nagy odaadással celebrálta, boldog mosollyal az arcán. Mindig beleéléssel mondta,

szinte eufórikusan a lovagi fogadalomtételkor adományozóként, hogy: „Küzdj és győzd le a sötétség erőit”. **Elszántsága, lelkese-dése és hite igaz örökség marad a lovagrend tagsága számára.**

Szabó Géza atya az Isten szavát a békesség szószólójaként hirdette, soha nem emelte fel a hangját, nem jött indulatba, tetteit és szavait a Teremtőnek tetszően formálta. **Jó házigazdaként, szerető vendéglátóként várta a hívőket az Isten házába,** mint egykor Jézus invitálta maga köré a tanítványokat.

Búcsúbeszédében lovagrendünk Nagymestere kitért arra is, hogy Géza atya egész életén át sugározta magából az Úr és édesanyja a Boldogságos Szűz Mária szeretetét, és ezáltal még az egyházüldözés idején is követte az Úr, a szeretet és Szent István Király tiszteletének az útját. Így abban, **hogy az 1993-as újralapítás után lovagrendünk, a Cruciferi Sancti Stephani Regis megerősödhetett, hatalmas szerepe volt annak, hogy Géza atya is mellénk, majd közénk állt.** Bölcs szeretettel, szigorúan precíz és pontos útmutatásával segítette mindig lovagrendünket; így annak Egyházi Követeként mindig is számíthattunk és támaszkodhattunk Géza atyára. **Mindig az egész nemzet sorsa és jövője volt az, ami Géza atyát foglalkoztatta,** így a Bazilika Szent István harangja – amit elsőként emeltett Géza atya a helyére – minden kondulásával Magyarország feltámasztásáért szól... és most már Géza atyáért is!

Nyolcvanadik születésnapjára készített meghívóján ez az idézet állt: „Fenntartod jobbotmat, Uram, szándékom szerint vezérelsz engem, és végül befogadsz a dicsőségbe.” Biztos vagyok benne, hogy az Úr valóban befogadta ebbe a dicsőségbe, ahol nemcsak Őt, a Nagytanács Angyalát, de a Csillagoknak Királynőjét, a Boldogságos Szűz Máriát és lovagrendünk

örökös fővédnökét, Szent István királyunkat is megismerhetette.

Géza atya Krisztus hű katonájaként immáron beállt az égi seregbe, s mi, akik most itt maradtunk, mert adatott még nekünk földi idő, **csak remélhetjük, hogy ott majd találkozunk vele.**

Varga Balázs Imre CSR

„NEM VOLTAM EGYEDÜL”

A Szent István Lovagrend 2015. évi barkai zárándoklata

Úgy történt, ahogy megbeszél-
tük. Gyuri rendtársam azt mond-
ta, délre megérkeznek Péderbe és
délre megérkeztek. Szeretem, ha
az igen igent jelent, a nem pedig
nemet. Embernek erénye, lovag-
nak meg különösképpen az.

A leves éppen elkészült, a
csülköt is már kivet-
te magából a kemence.
Fogadtuk barátainkat,
testvéreinket jó szívvel és szeretettel.
Három óras út után úgy láttam, jól
esik mindenkinek a kedves fogadta-
s és a meleg étel.

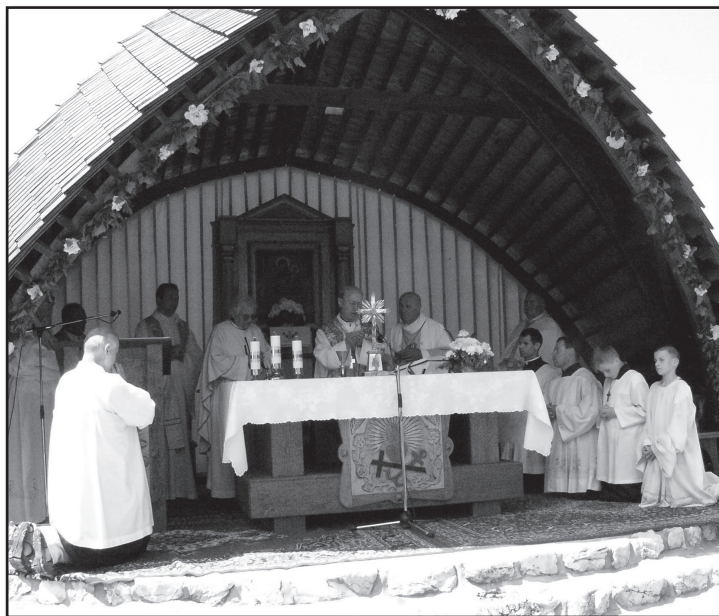
Jókat beszélgettünk, ismerked-
tünk. Jó kovásza a barátságnak a
megrakott asztal. A nap sem spórolt
erejével, ontotta rendesen a forró-
ságot, pedig már nemigen kellett
volna. Ernyőssel, vizes törülkövel fel-
fegyverkezve kimentünk a temetőbe,
megnéztük a haranglábát, melynek
harangját a Lovagrend adományozta
még tavaly. Meg is csendítettük,
óvatosan ahogyan a temetőben illik.
Százhusz év, vándoroltatás és golyó
ütötte sebesülés ellenére szépen csen-
gő hangon üdvözölte a messziről jött
vendégeket.

Indultunk, mert a falu másik vé-
gén már Zsuzsa és Gyuszi rendtár-
saink vártak ránk kávéval, üdítővel.
**Azt hiszem jó néha nem menni se-
hová, csak leülni, beszélgetni egy-
mással.** Ez egy ilyen nap volt. Még
az égiek is tudták ezt, esővel próbál-
tak marasztalni.

Nekünk viszont menni kellett,
várt ránk Tornán a harangozó az
Árpád-kori templomban. Régi, le-
tünt korok rejtelmek, izgalmas titkok
őrzői a majd nyolcszáz éves falak.
Megfejtésükre szinte minden látó-
gató vállalkozik, mi sem voltunk
kivételek.

**Magam sem gondoltam volna,
hogy egy templomban egy egész
órát el lehet tölteni a falakat és a
freskókat nézegetve, kutatva értel-
műket, jelentésüket. Nagy élmény,
minden történelmet szerető ember számára.** Estére már csak annyi
erőnk maradt, hogy elszállásoljuk
magunkat és másnap reggel kipih-
enve, imádságos szívvel és lélekkel
indulunk Barkára a búcsúba.

Korán elindultunk, így maradt
idő megnézni az áji vízesést, majd
felmenni Barkán a barlanghoz, meg-
nézni a Mária kegyhelyet. Rövid
imádság után visszamentünk a temp-
lomhoz, mert hamarosan kezdődött
a szentmise. A hagyomány szerint
bizonyos Kuchta nevű ember egyszer
elzarándokolt Rómába. Három évig
volt oda, s a Kármelhegyi Boldogasz-

szony kegyképével tért haza. A „Szűz
Mária képecskét” először a szomszé-
dos településre, Lucskára vitték, de
az másnap reggelre Barkára repült,
egy gesztenyefa ágára... Háromszor
vitték el, s a kép háromszor tért visz-
sza a gesztenyefára, mely a mostani
római katolikus templom oltárának
helyén állt. **Mária maga jelölte
ki búcsús kultuszának a helyét.**
A XVIII. század közepén itt tevén-
kenkedő Valassik János tiszteendő
kezdeményezésére 1758-ban meg-
alakult a Skapuláré Társulat, mely a
búcsújárás elindítójává vált. A skapu-
láré nem más, mint a laikusok – te-
hát nem egyházi személyek – által a
mellen és a háton viselt posztódarab,
melyre a Kármelhegyi Boldogasz-
zony képét nyomták.

Márfi Gyula, veszprémi érsek
volt a meghívott vendég. Egészségi
állapotát már kissé kikezdte a kor,
szellemében, gondolkodásmódjában
viszont üde és friss maradt. Ezt hal-
lottuk is a szentbeszédben.

Én azt mondom, igaza van! **Nem
is vagyunk olyan kevesen keresz-
tények, nem is fogyunk olyan
gyorsan, mintha már holnap ránk
virradna a végítélet napja.** Bár a
média, és a liberalizmus egyéb csat-
lói ezt sugallják, mégis **sokan va-
gyunk, nagyon sokan. Fel kellene
talán jobban emelni a hangunkat,
meg kellene jobban mutatni ma-
gunkat a világnak.** Lám, sok futbal-
lista is keresztet vet, mielőtt a pályára
lép vagy gölt rut, méghozzá sok-sok
millió néző előtt.

**Krisztus ott van mindenhol,
csak mi nem vesszük észre.** Oro-
szul a vasárnap feltámadást jelent.
Még Brezsnjev is, ha vasárnapra
hívott össze megbeszélést kénytelen
volt azt mondani oroszul: - Elvtár-
sak! Találkozunk a Vörös téren Fel-
támadáskor.

Szűz Mária ott van a női nevek-
ben számtalan formában, íróink,
költőink megírták a hitüket műve-
ikben. Európa keresztény gyökereit
megtagadó brüsszeli árulóit lépten-
nyomon vádolják templomaink
minden városban, minden faluban,
vádolják az út menti keresztek és
megannyi jele kereszténységünknek.

**Nincs hát mitől féljünk, hacsak
nem önmagunktól és kishitűsé-
ginktől.**

**Elmondhatom, hogy százszor,
ezerszer erősebbnek éreztem ma-
gam a szentmise végére. Azt hi-
szem nem voltam egyedül.**

Köszönöm Uram!

Köböl Zoltán CSR

KÖZELEBB KRISZTUSHOZ – SZENT IGNÁC SEGÍTSÉGÉVEL

„Az ember arra van teremtvé, hogy Istent, a mi Urunkat dicsérje, tisztelje és szolgáljon neki, és ezáltal lelkét üdvözítse.”
(Loyolai Szent Ignác)

A gondviselés adta kegyelem őszi ajándéka volt, amikor Fehér András Rendtársammal részt vehettünk egy háromnapos, vezetett, jezsuita lelkigyakorlaton Püspökszentlászlón, a Vác Jenő SJ atya által alapított Életrendezés Házában.

Aj utakat keresni Anyaszentegyházunk kebelén belül érdemes igyekezni. „Újulatok meg szüntelen!” kapjuk a felszólítást ugyanis Krisztusunktól, egész életünkre.

Miben ad újat, mást e lelkigyakorlat a kereső embernek lelki élete fejlesztéséhez? Személyes tapasztalatom szerint **felpezsdít, megszólít, új szempontokat ad, közelebb visz az Úrhoz.** Sokat tanulva hitünk magasságaiból, elkötelezett hívőként - tanulva és tanítva - krisztusi hitünket, számos kiváló prédikált lelkigyakorlaton épülhettem már. A meghallgatott előadászerű tanításokat kellő akarattal és áhítattal végigültem, majd általában visszatértem mindennapi életem örömeihez és nehézségeihez. Ha nagyon újszerűt hallottam, akkor néhány napig még „motoszkált bennem” a lényeg, ha már ismert alapigazságokat hallottam, szépen beépült meglévő tudásom mélységeibe.

Nagy élményként érintett meg és nagy változásokat indukált bennem a szentignáci vezetett lelkigyakorlat, mely minimum 3-4 nap elcsendesedést, a világtól való elvonulást kér az egyéntől. Nem közösen hallgatott tanításokkal (előadásokkal) fejlesztik a résztvevőt, hanem személyre szabva kap szelíd segítséget egyedi felkészültsége, tudásszintje, képességei, vágyai, aktuális élethelyzete alapján. **Ez a fajta képzés egy olyan rugalmas személyes út, melyen a kísérő lelkivezető támogat, terel abban, hogy legyőzzük az Istenhez vezető belső és külső akadályokat.** Módszertani segítségeket is kapunk a Jézussal folytatott személyes, egyedi párbeszédhez. Mindez aktivitást követel, mivel a kapott szentírási szakaszokkal „dolgozni kell”, azaz aktualizálni, átgondolni, hogy „nekem mit mond Jézus”.

Bálint József SJ atya Szent Ignác Lelkigyakorlatos könyvéhez írt tanulmányában arra mutat rá, **a lelkigyakorlatban mindennél fontosabb az Isten akaratának az egyénekre alkalmazott szubjektív szempontja.** Nem arról van szó elsősorban, hogy általában mi az Isten akarata, hanem arról, mit kíván tőlünk, itt és most az Úr. Így az Isten magunkra vonatkozó akaratát nekünk kell a Szentlélek belső irányításával, belső tapasztalás alapján fölismerni. Bálint József atya máshol arra hívja fel a figyelmet, hogy „a Szent Ignác-i Lelkigyakorlat lényege a meghatározott lélektani és logikai sorrendben, valamint meghatározott objektív és szubjektív szempontok szerint elvégzett elmélkedések és egyéb gyakorlatok sorozata.” (...) „**Isten rám vonatkozó akaratának öntevékeny felkutatása, és a fölismert isteni Akarat szerint való felelősségteljes, egyéni döntés és választás: ez igazában a Szent Ignác-i lelkigyakorlat veleje, lelke, lényege.**”

Loyolai Szent Ignác maga is magyarázatot ad a lelkigyakorlatok értelméről, szerepéről és je-

lentőségéről. *Lelkigyakorlatos könyvében* azt írja: „Lelkigyakorlatokon értjük a lelkiismeret-vizsgálat, elmélkedés, szemlélődés, szóbeli és elmélkedő ima és egyéb lelki tevékenység minden módját, amely a lelket előkészíti és alkalmassá teszi arra, hogy eltávolítson magától minden rendetlen hajlamot, és miután azokat eltávolította, keresse és megtalálja az isteni akaratot, hogy életét aszerint rendezze és a lélek üdvösségét elnyerje.” E nemes egyszerűséggel megfogalmazott gondolatok, örökérvényű iránymutatásként szolgálhatnak mindannyiunk számára: magunkba szállva, „előkészített lélekkel”, az Isten akaratára hagyatkozva hagyjuk magunkat Általa vezetni, hogy üdvösséget lelhessünk.

Amikor megállunk, elcsendesedünk (azaz lecsökkentjük a külvilág gyakran fölös ingereit) könnyebben tudunk önmagunkra és Istenre figyelni. E benső érzékelés kiélesedése

változásokat indíthat el magunkban. Ehhez kiváló inspiráló a képzett kísérő és a csodálatos természeti környezet, ami számunkra a Mecsek vonulatai között adatott meg, közvetlenül a Zengő hegy lábánál és a ház kertjében kialakított nyolc állomásos Mária-meditációs út rendhagyó, a Szűzanya életét megjelenítő csodás zöldüveg műalkotásaitól övezve.

Ajánlom tiszta szívvel minden növekedni vágyó testvéremnek, hogy pillantson be önmagába is ezzel a jezsuita módszerrel, mert megtalálhatja, megtapasztalhatja, aktívabbá teheti, elmélyítheti Isten-kapcsolatát, amelyekre mindannyiunknak szükségünk van minden élethelyzetünkben, hiszen ezáltal az örök jövőre koncentrálnunk ifjan és idősebben egyaránt!

„FELELŐSEK VAGYUNK A CSALÁDJAINK ÉS A NÉPÜNK IRÁNT”

Államalapításunk fő ünnepén, 2015. augusztus 20-án, Erdő Péter bíboros, prímás, esztergombudapesti érsek celebrálta a hagyományos ünnepi szentmisét, áldotta meg az új kenyeret és vezette a Szent Jobb körmenetet. Az ünnepi misén részt vett Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius és számos püspök, valamint a társegyházak képviselői is.

Nekünk, a Szent István Lovagrend tagjainak is kiemelkedő alkalom augusztus 20-a, hiszen ekkor tartjuk fő ünnepünket, amikor is velünk, az anyaországban élő testvéreinkkel együtt ünnepelnek erdélyi, felvidéki, és az Egyesült Államokban élő és dolgozó rendtársaink is.

Erdő Péter bíboros úr a szentmise elején kiemelte, hogyan lehet a keresztény hit erejében és örömeiben országot építeni. Utalásában a Szent István király által lefektetett alapokra hívta fel a figyelmünket, amelyek tartósan, ezer éven át kiállták az idő próbáját. Nem véletlen, hogy államalapító királyunk tanácsát kérjük a jelenkorban is a megmaradáshoz, főleg akkor, amikor Európa - így nemzetünk is -, migránsválság terhe alatt szenved. Szent István eddig vallott örökségét, közbenjáró támogatását az Ő szellemében visszük tovább és a ránk nehezedő erők nyomásának kitartóan ellenállunk.

Felelősek vagyunk családjaink és népünk iránt, de ez nem jelent önzést – mondta Erdő Péter, szentbeszédében, melyet öt részben foglalt össze.

Első gondolatában kiemelte, hogy minden évben visszatérően államalapító Szent István királyunkat ünnepeljük, viszont minden évnek megvan a sajátos helyzete, témája, amely mellett nem lehet elmenni, ezért a napi gondolatokat ki kell mondani, azokat meg kell osztani a magyar emberekkel.

Másodjára Bíboros atya azokról a menekültekről beszélt, akik a házájukban zajló szörnyűségek miatt, egy jobb élet reményében indultak Európába. Erdő bíboros úr felhívta a figyelmet, hogy keresztényeként nem lehetünk közönyösek a migrációs válsághelyzet történései iránt és Mindszenty József bíboros példáját hozta fel, aki bátran emelte fel hangját az emberi méltóság védelme érdekében.

A harmadik résznél kérdéssel fordult felénk. Milyen útmutatást ad nekünk a hitünk és mire tanít Szent István öröksége? A választ is megkaptuk: Tanít a segítő szeretetre, a felelősségre önmagunk és életünk alapvető intézményei iránt, és tanít a Gondviselésbe vetett bizalomra is. Krisztus a szeretet parancsát főparancsnak nevezte: „*Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből (...) Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!*” Mindenkin segítenünk kell, aki szükségét szenved, de ehhez szakítanunk kell a nemzetközi, globális igazságtalanságokkal, amelyek önzőség vagy haszonszerzés érdekében teszik tönkre világunkat.

A negyedik gondolatban Bíboros úr **Szent István király Intelmeit** emelte ki, ahol államalapító uralkodónk a katolikus hitről és az Egyházzal, a meggyőződéssel nyugvó igazságos rendről beszélt. Kiemelte a vendégekkel és jövővényekkel kapcsolatban adott intelmet, amikor is Szent István figyelmezteti fiát, nehogy lerombolja azt, amit apja felépített, és **egyszerre tartsa szem előtt a rendezett és igazságosan működő országot**. Bíboros úr hangsúlyozta a család fontosságát, amelyet a segítő szeretetet hosszú távon lehetővé tevő értékek egyikének nevezett. Erdő bíboros úr ugyanennyire fontosnak nevezte a nemzet közösségét, amely a nyelvet, a kultúrát és a történelmi tapasztalatokat adja, így - mint mondta - **felelősek vagyunk a családjaink és népünk iránt, de ez nem önzést jelent, hanem adni kész, bölcs felelősséget**.

Az ötödik részben Bíboros atya egy örökérvényű igazságra világított rá, ami nem más, mint **Szent István király országfelajánlása a Boldogságos Szűz Máriának**. István király tanításában ott van a bizalom. **Istennek gondja van rá, az örök boldogságra hív, és ezzel a szeretetével figyeli a népeket is, így nekünk is bízunk kell Szűz Mária - a magyarok Nagyasszonyának, Patrónájának - szabadító segítségében.**

Az ünnepi szentmise végén lovagrendünk - a hagyományoknak megfelelően - részt vett a Szent Jobb körmeneten.

Székely Péter Csaba CSR

FOHÁSZ JÖVŐNKÉRT

KÖNYÖRGÉS BETEG RENDTÁRSAINKÉRT, LOVAGRENDÜNK FENNMARADÁSÁÉRT

„Küldd le [Uram, a bölcsességet] szent egedből, dicsőséged trónjáról,
 hogy munkámban velem legyen és segítsen, és így fölismerjem, mi kedves a szemedben [minden időben].”

(Szent István király Intelmei Imre herceghez)

Mindenható és Irgalmas Úristen!

Te mindenek tudója vagy. Szereteted végtelen. Irgalmad nem vonod meg a rászorulóktól, a Hozzád forduló imáját mindig meghallgatod. Tehozzád könyörgünk, szenvedő rendtársainkért, Tehozzád könyörgünk megmaradásunkért.

Add, hogy Szent István király alapítása ne legyen az enyészeté! Add, hogy ne vesszen el az irgalmas és tiszta lovagi lelkiület, amelyet a hajdani Cruciferi Sancti Stephani Regis lovagjai, dicső elődeink vallottak és teljesítettek ki Krisztusban! Add, hogy elég erősek

Uram! Nehéz, megérteni szándékodat, a tehetetlenség üvegfalán át nézni, hogy valakit magadhoz hívsz. Kérünk, félelmeinkért és gyengeségeinkért ne vess meg minket, a panaszok miatt ne fordítsd el tőlünk arcodat! **Segíts, hogy türelmesek legyünk és elfogadjuk akaratodat, bármi is legyen az.**

Könyörgünk beteg rendtársainkért és mindazokért, akiknek szenvedniük kell a világban. **Add, hogy képesek legyünk elviselni a fájdalmat, hogy felnőjünk annak a lelkiállapotnak a megéléséhez, amit a szenvedés megkövetel. Add, hogy kezeinket fegyver helyett imára kulcsoljuk és virrasszunk, ha Te úgy kívánod. Add, hogy elhagyhassuk önző gondolatainkat.**

Nemzettel és a Máltai Testvérekkel együtt a nemzet és az ország megtérésért, megújulásért, egészsége, épsége, teljesége helyreállításért. (...) **Könyörgjünk! Kérünk Téged Úristen, önts lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy mi, akik az angyali üzenet által Szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak a megtestesülését megismertük, az Ő kinszenvedése és keresztye által a feltámadás dicsőségébe vitessünk ugyanazon Urunk Jézus Krisztus által. Ámen. (...) Gábrriel arkangyal, nemzetünk nagyhatalmú őrangyala, ments meg ezt a szerencsétlen, nyomorult, haldokló nemzetet!”**

Allamalapító Szent István király! A Hit, az Egyház és a Nemzet védelmezője! Plántáld lelkünkbe a bátorságot, hogy folytathassuk azt, amit Te elkezdte! Adj erőt, hogy védjük örökségedet, megtartsuk Intelmeidet, betartsuk és betartassuk törvényeidet és

legyünk ahhoz, hogy örökségedet tovább adhassuk mindazoknak, akik közénk akarnak állni, akik sokkal méltóbbak lehetnek a lovagi erények gyakorlására, mint mi valaha is voltunk.

Vészterhes időket élünk. **Ezeréves évfordulónk küszöbén a halál jár közöttünk.** Sokan, túl sokan mentek el az elmúlt időszakban, akik számunkra, s számodra még inkább kedvesek voltak. Az elmúlás kíméletlen, nem válogat. Magával rántja az időst és a gyengét, de elragadja a fiatal is, sokszor magyarázat nélkül. Csak az üresség és a fájdalom marad.

A lovagrend újjáalapítói csendben mennek el. Méltósággal távoznak, egymás után, szabadon. **Ők már megpihenhetnek, hiszen megtettek mindent, amit megtehettek. Köszönettel és hálával tartozunk mindazoknak, akik most már égi seregdedhez tartoznak.**

Nehéz és viszontagságos helyzetünkben fordulunk hozzád Urunk, ahogyan azt a déli könyörgésünk alkalmával is tesszük:

„Uram! Segítsd meg, erősítsd meg, véd meg a Lovagrendet! Add meg a működés feltételeit lelkiekben, szellemekben, anyagiakban egyaránt! Küldj jó hivatásokat és sokkal jobb vezetőket a Rendbe! Segíts Mindszenty József, Márton Áron, Gizella királyné és a többiek szentté avatásában! Segítsd meg Erdő Péter bíboros urat, a papjainkat és segíts meg minket is küszködéseinkben, betegségeinkben, gondjainkban, igyekezetünkben. Könyörgünk a halottainkért és az elődeinkért, a régiekért. Valamint a nemzetért, a Szent Koronáért, a családjainkért, a munkánkért, mimagunkért. (...) Könyörgünk mindazokért, akiket segíteni szeretnénk, köztük beteg, küszködő rendtársainkért is. Könyörgünk a Székely Nemzettel, az egész Magyar

parancsaidat! **Te felajánlottad az Országot a Szűzanyának. Add, hogy megértsük, örökérvényű tetteid mekkora jelentőségű, s hogy nekünk, utódainknak letérni erről az útról nem szabad.**

István király, téged magyar kíván! Segíts, hogy gyászos öltözetünket elhagyjuk, könnyeink felszáradhassanak, s hogy ünneplő ruhába öltözve, emelt fővel teheszük a dolgunk, ahogyan az Krisztus katonáihoz illik. Ehhez kérünk erőt és alázatos, rendíthetetlen lelkiületet!

Boldogságos Szűz Mária! Csillagoknak Királynője! Könyörögj érettünk!

Auxilium Christianorum! Ora pro nobis!
 Christus vincit! Christus regnat! Christus imperat!

Winkler Márton CSR

„HALADJ TEHÁT KRISZTUSBAN”

A RENDI KÉPZÉS PROGRAMJÁRÓL

Szent Ágoston a regulájában figyelmeztet bennünket arra, hogy folytonosan haladnunk kell Krisztus misztériumában, egyre előbbre jutva az Isten és a felebarát iránti szeretetben. A Szent István Lovagrendben „Reformok és novíciusképzés” címmel Kovács Norbert, Novák György és Winkler Márton rendtársaink részletes tervet készítettek a rendi képzés programjáról, még a 2013. szeptemberi nagykáptalani ülésre. Rendünk vezetése határozatot is hozott arról, hogy megfelelő előkészülettel milyen formában és tartalommal induljon meg a rendtagok képzése.

Rendünk Alapokmánya szerint a tagokkal szembeni alapvető követelmény az Úr akaratának alázatos betöltése az erények keresztényi gyakorlása által, a kereszténység védelme, a társadalom szolgálata. A rendi tagságra alkalmas személyek keresése mellett **kiemelt feladat** az újonnan érkezők aktív bevezetése a Rend életébe. A rendtagok tanúságtétele, elkötelezett életvitele lehet az igazi vonzerő. Szükséges a jelöltképzés kereteinek újragondolása is, ennek előkészítéséről is döntött a Nagytanács. **Az imádságos kontextusban megtartott rendszeres, hitbéli és rendi ismereteket adó alapképzés kötelező a lovagi fogadalom megtétele előtt!**

A jelöltképzés alapvető feladata, hogy bevezesse a jelentkezőt a Rend történetébe, lelkiségébe, szabályzataiba és feladataiba. Ez a bevezető képzés nem pusztán ismereteket ad, hanem a rendi feladatok végzésébe való aktív bekapcsolódás révén készséggé fejleszti a rendi karizmák megélését.

A képzés azonban nem korlátozódik a rendi életbe való bevezető időszakokra, minden lovag egész rendi életét végigkísérő folyamatról van szó. Alapokmányunk 9. §-a szerint a Rendhez tartozásnak két fő fokozata van: (I) jelöltek és (II) lovagok. A bevezető formáció a jelöltekre vonatkozik. **Természetesen a Rend lovagi fokozatú tagjai (lovagok, mesterek) számára is kötelezettség az állandó formáció, a Krisztus követésében, a rendi életben való előrehaladás!**

A formáció tágabb értelmű kifejezés is, mint a képzés. A formációnak természetesen van képzési része is, de több annál, az egész rendi életet végigkíséri. A formáció célja, hogy a rendi közösséghez csatlakozókat (bevezető formáció) és a már régebb óta benne levőket (állandó formáció) a közösség formálja. **A formáció több is, mint ismeretek átadása. Formálja a rendtagokat a közöttük je-**

lenlévő Szentlélek, hogy egyre alkalmasabbak legyünk Krisztus követésére.

A Rendbe való felvételnek az Alapokmány fent is hivatkozott rendelkezései szerint szigorú követelményei vannak, tehát a krisztusi életben való jártasságot, keresztény nagykorúságot, felelős elköteleződést felvételi követelményként támasztjuk. Ennek megfelelően a képzés nem terjed ki alapvető hittani ismeretek átadására, ezt adottnak, tudottnak vesszük. **A képzésnek elsődlegesen a sajátos rendi jellegű ismeretekre, lelkiségre, rendi feladatokra kell irányulnia.**

A Katolikus Osztályhoz tartozók képzése esetén a képzési anyag mindebben és teljesen meg kell, hogy feleljen a Katolikus Egyház Tanítóhivatala megnyilatkozásainak.

A képzési alkalmak mellett a rend közösségi és egyéni formációjának, lelki fejlődésének keretétől szolgálnak az évente két alkalommal megtartott háromnapos lelkigyakorlatok, valamint a rekollekciós napok a kiemelt ünnepi időszakokhoz kapcsolódóan (advent, nagyböjt, húsvét). **A rendtagoknak évente legalább egy lelkigyakorlaton részt kell venniük, valamint természetes kötelezettség, hogy az időszakonkénti képzési és rekollekciós alkalmakról, súlyos ok nélkül se maradjunk távol!**

Ferenc pápának az „Evangélii Gaudium” kezdetű apostoli buzdítása lovagi formáció számára is értékes impulzusokat ad. A kontempláció az egyházi lovagrendek életében is meghatározó jelentőségű, ezt a rendszeres napi imádságok és a liturgiába való bekapcsolódás biztosítják. **Az imaórák liturgiája, mint az Egyház hivatalos imádságának ajánlott végzése, a napi rendi imák és elmélkedés, az Eucharisztia ünneplése, szentségimádásokon való részvétel, a lelkigyakorlatok és a rekollekciós alkalmak mindegyike nélkülözhetetlen eszközei a lelki életben való előrehaladásnak.**

A közösségépítés terén a különböző képzési alkalmak szintén azt erősítik, hogy a lovagrend tagjai mint élő, aktív közösségként legyenek jelen és vállaljanak részt az Egyház életében és küldetésében. **Ez a küldetés sajátosan missziós küldetés is, amely a hit védelmére és terjesztésére is vonatkozik, aminek a kegyelem mint elsődleges forrás mellett a képzéssel elnyert felkészültség is elengedhetetlen része!** A felebaráti szeretet gyakorlása, a szegények, betegek, rászorulóknak segítése a mély szolidáris elkötelezettségről tesz tanúbizonyságot.

Látható tehát, hogy a képzés, a formáció élő, gyümölcsöt érlelő mozzanata a lovagi életnek, amelyre egyébként a közösség a vonatkozó jogi előírások szerint köteles is! A Rend vezetőinek gondoskodniuk kell arról, hogy a tagok a sajátos rendi küldetés teljesítéséhez kellő képzésben is részesüljenek, amelynek keretében az intézmény hivatását megismerik, szívüket és lelküket a Rend szelleme, lelkisége szerint alakítják.

Adjon ennek lelkiismeretes véghezviteléhez sok kegyelmet a Mindenható Isten, Jézus Krisztus által a Szentlélekben.

Korencsi Attila CSR

TESTVÉRI KÖZÖSSÉGBEN

ÜNNEPI SZENTMISE A MÁLTAI LOVAGOKKAL A SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS ÜNNEPÉN

„... mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”
(Mt. 23,8)

December 8-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén, közös szentmisén vettünk részt a Szuverén Máltai Lovagrend lovagjaival, a Budavári Nagyboldogasszony-templomban. A szentmisét követően máltai testvéreinket szerény agapén láttuk vendégül a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének (MMLSz) Fortuna utcai székházában.

Keresztény embernek mindig öröm érezni az összetartozás érzését, tudni, hogy sokan vagyunk egyek Krisztusban. Lovagok esetében ez az érzés hatványozott, hiszen megerősít a tudat, hogy küzdelmeinkben nem vagyunk egyedül, Istennek tett fogadalmunkból adódó vállalásaink teljesítését testvéri közösségben élhetjük meg. Viseljünk bár eltérő öltözkéket: mi stefaniták, máltaiak és szentsíros lovagok valójában egyek vagyunk.

Máltai testvéreinket mindig jó viszontlátni, ez alkalommal is örömmel csatlakoztunk hozzájuk, hogy együtt éljük át a várakozás örömét advent misztériumában. A közös szentmisét Süllei László plébános úr tartotta, aki a szentbeszédben a szeplőtelen fogantatás helyes értelmezéséről és jelentőségéről, illetve az irgalmasság rendkívüli szentévének üzenetéről beszélt.

Plébános úr szavai szerint Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepét értelmezni még nekünk, keresztényeknek is nehézséget jelent. Jézus születésére készülve elsődlegesen arra gondolunk: Ő volt az, aki szeplőtelenül fogant Mária méhében, nem pedig arra, hogy Szűz Mária volt bűntelen. Süllei atya hangsúlyozta, ezt a kettősséget nagyon egyszerű feloldani, hiszen a keleti egyház Anna fogantatása névvel illeti az ünnepet, amely a 8. században alakult ki. Ez már sokkal világosabbá teszi az ünnep belső tartalmát: Szűz Mária szeplő nélküli, bűnöktől mentes, nincsen rajta semmi olyan, ami bennünket, embereket beárnyékolna.

A prédikációból megtudhattuk, hogy Isten ilyen bűntelennek álmódott meg mindannyiunkat. Ferenc pápa a közelmúltban megnyitotta az irgalmasság rendkívüli szentévé. A szentmisében Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén ezt a titkot járta körül, valamint azt, hogy mindannyiunk előtt nyitva áll az a kapu, amelyen át akar minket vezetni, amelyen keresztül be akar vinni bennünket Isten irgalmas szeretetébe. A szent kapun való átlépés éreztette azt velünk, hogy részei vagyunk a szeretet titkának. Hagyjuk el a félelem és a szorongás minden formáját, mert nem illik ahhoz, akit szeretnek. Élünk inkább a kegyelemben, megtalálva abban örömlünket, és az mindent átalakít.

László atya aláhúzta, a szeplőtelen fogantatás ünnepe kifejezi Isten szeretetének nagyságát. Ő nemcsak az, aki megbocsátja a bűnünket, hanem Máriában eljut az áteredő bűn megelőzéséig, amit minden ember magával hoz, amikor belép ebbe a világba. Isten szeretete megelőz,

elővételez és üdvözíteni akar. A bűn történetének kezdete az édenkertben az üdvösséget hozó szeretetben oldódik fel, tehát a bűn története csak a megbocsátásra kész szeretet fényében érthető meg. Krisztus szeretete, győzelmének ígérete magába foglal mindent az Atya irgalmasságában. Isten ígéje nem hagy kétséget afelől, hogy bennünket is erre az üdvösségre akar meghívni.

A szentbeszédben szó esett arról is, hogy Ferenc pápa szerint a szentév maga is a kegyelem adománya. A szent kapu megnyitása elsődlegesen bennünket szólítson föl arra,

hogy mi is nyissuk meg az irgalmasság kapuját azok felé, akik ezt igénylik, akik számára a küldetésünk van, akik számára az isteni örömhírt nekünk kell eljuttatni.

A szentmisét követő agapé baráti hangulatban és jókedvvel telt. Reméljük, a közös ima és ünneplés szokása igazi hagyománnyá válik mindkét lovagrend életében, hogy ezáltal is jobban megismerhessük egymást és közösen munkálkodhassunk Isten nagyobb dicsőségének előmozdításában.

Winkler Márton CSR

A PÉLDAKÉP ÉRTÉKE

Kolozsvárott, a Hajnal negyedben, a már működő Szent Kamill Szociális Otthon és a befejezés előtt álló Árpád-házi Szent Erzsébet Leányanya Otthon udvarán, november 21-én avattuk fel Szent István király bronz mellszobrát.

Amellszobor megvalósításának ötletét rendtársunk, Ágopcsa (Tokay) Rozália vetette fel a tavalyi év végén, mint az intézmény vezetője. Az elkészült alkotás dr. Berek Lajos, Mednyánszky László-díjas szobrászművész alkotása.

Az avatási ünnepségre az otthonban immár negyedik éve megrendezésre kerülő Szent Erzsébet Napok keretén belül került sor. **A Szent István Lovagrend - mint adományozó - részéről**

A kardhordozók elhozták Szent István király kardjának másolatát, amely egy érintéses ereklye.

Az avatási ünnepség előtt Magyarország kolozsvári konzulja olvasta fel Áder János köztársasági elnök levelét, illetve Nagymesterünk osztotta meg az erre az alkalomra írt gondolatait a hallgatósággal. Mint rámutatott, **Szent István király** alapította meg keresztény államként Országunkat, s az Intelmeiből is tudhatóan **törvényerővel hagyta utódaira, így ránk is, hogy a Hitet megtartsák, s a vezetők a keresztény hitben mindenkinek igaz példát mutassanak. Mert csak a tiszta, igaz, keresztény hit és a hit jó cselekedetekkel teljessé tétele tartja meg az embert, a közösséget, a nemzetet.**

Nagymesterünk elmondása szerint Szent Királyunk békeszerető és béketeremtő uralkodó

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány

Levelezési cím: 1054. Budapest, Bank u. 1.

Számlaszám:

Pátria Takarékszövetkezet 65100149-11369754

Adószám: 18115453-1-41

IBAN szám: HU75651001491136975400000000

Hálasan köszönjük a segítséget!

minket is - az Istenszülő Szent Szűz Máriának, aki ezt elfogadva Nagyasszonyunk, azaz Királymónk és Pátrónánk lett és marad mind

a mellszobrot Ferencz Csaba Nagymesterünk leplezte le, majd Kovács Árpád rendtársunk, a Lovagrend mestere és Erdélyi csoportjának lelki vezetője áldotta meg.

Az eseményen rendi delegáció (központi - és Erdélyi csoport) és a Szent István Zarándoklat kardhordozói (szintén rendtársaink) vettek részt.

volt, de felszámolt minden kísérletet, amely nemzetünkre, országunkra akart törni kívülről vagy belülről. **Királyunk élete utolsó óráiban sarkalatos és meg nem változtatható döntést hozott: vélhetően az első esztergomi ispotályunk templomában felajánlotta a Szent Koronát, vele egész országunkat, s egész nemzetünket - így**

a világ végezetéig. S bár igen sok küzdelem és áldozat között, de mindmáig megmaradtunk, s megmaradunk - ha Nagyasszonyunkat el nem hagyjuk - mi is és utódaink is. Ezt a felajánlást jelzi e szobron, hogy Szent Királyunk fején a Szent Korona van. Innen tudjuk, hogy „Nem vagyunk árvák, van Édesanyánk...”

Az otthon udvarán kialakított szoborparkban ugyanekkor kerültek leleplezésre Égerházi László szobrászművész, a magyar történelem három nagy alakjának (Attila, Árpád, Csaba) fa mellszobrai. A szoborparkban egy évvel korábban avatták fel Kolozsvár első Petőfi bronz mellszobrát.

Szent István király nyomdokain haladva mi is tudjuk, hogy a „hit cselekedetek híján meghal”. Alkalmazkodva a mai kor kihívásaihoz, úgy érezzük, hogy adományunk méltó helyre került. Egy olyan otthonba, ahol az induló élet és az elmúlás közel kerültek egymáshoz, így válik minden korosztály számára a Szent Király hitünk és magyarságtudatunk éber őrévé.

AVATÁS

Becket Szent Tamás ünnepén, december 29-én avatást tartottunk a Szent István-bazilika Szent Jobb kápolnájában. Várományosi fogadalmat tett: András Álmos (Erdélyi csoport). Az avatáson lovagi fogadalmat tett: Kiss Róbert atya (Felvidéki csoport), a Központi Csoportból pedig Bedekovics Péter Pál, Horányi Ágnes és Petrekovich-Perjés András.

Gratulálunk Testvéreinknek! Christus vincit!

Kabát Zsuzsanna CSR

„A TE ARCODAT KERESSEM URAM!”

„... Rólad mondja a szívem: Téged keres tekintetem! A te arcodat keresem, Uram! Ne fordítsd el tőlem arcodat...”
(Zsolt. 27, 8-9)

Idei első lelkigyakorlatunkat is az érdi ciszterci nővérek szerető környezetében tartottuk meg. Meghívott lelkivezetőnk Komáromi Előd atya volt, aki a Margit körúti ferences rendház főnöke, a ferences jelöltek magisztere és a Ferences Rendtartomány legfiatalabb definitora is egyben.

Előd atya mottóul a Zsoltárok könyve sorait választotta, amely sorok legbelső óhajunkat fejezik ki, hogy ténylegesen helyet adjunk Isten utáni vágyainknak. A lelki életben, a lelkigyakorlat alkalmával keressük Istent, ugyanis **mi keresztyények istenkeresők vagyunk, és soha nem mondhatjuk azt, hogy megtaláltuk Istent vagy birtokoljuk Istent**, mert akkor az biztos, hogy nem Istent. Szent Ágoston szavaival élve: *„A te indításod az bennünk, hogy gyönyörűség dicsérnünk téged, mert magadnak teremtettél minket, s nyugtalan a szívünk, míg csak el nem pihen benned”* tulajdonképpen egy úgynevezett **„szent nyugtalanságban”, kereső lelkülettel kell a világ felé élnünk. A lelkigyakorlat a legvalóságosabb énlünket akarja megmozgatni, hogy lelkesedjen bennünk az istenkeresés vágya.**

Az arc a lélek tükré: a békés, nyugodt lélek kap egy békés, nyugodt arcot. Ez Jézus arca, aki az Atyától jött. Sőt, az Atya arca is – gondolva Jézusnak Fülöphöz intézett szavára: *„Aki engem látott, az Atyát is látta.”* (Jn. 1 4,9.) – végtelen nyugodt és békés. Sokszor belenézünk a tükörbe, de a másik pillanatban már nem emlékezünk arra, hogy mit láttunk. *„Ha ugyanis valaki csak hallgatja a tanítást, de nem követi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki a természettől kapott arcát tükörben nézegeti. Megnézi magát, aztán odébb megy, s nyomban elfelejti, milyen is volt.”* (Jak. 1, 24-25.)

A keresés feltételez egy ismeretet, tudnunk kell, hogy mit keresünk. **Amikor Istent keressük egy „okos” keresésre van szükség, amelynek intenzitása a szeretetet és ismeret függvénye.** Istent soha senki nem látta, ezzel együtt kereshetjük az arcát, Isten lényegét.

Keresésünk irányát kell kitágítanunk ahhoz, hogy Isten utáni vágyunk helyet kapjon a min-

dennapok forgatagában. Ugyanis gondolatainkban meg tudjuk fogalmazni azt, ami hiányzik az Istennel való kapcsolatunkból. De sajnos itt „leragadunk”. De éppen a zsoltár ezen mondata: *„Téged keres tekintetem, a Te arcodat keresem, Uram”* adja meg a választ arra, hogy az imádságos alkalmak, a szentmisén való részvételen túl is, Isten arcának keresésében tudjunk maradni, és hogy az éppen soron következő feladatunk megoldása közben is észrevegyük Isten szerető jelenlétét.

Előd atya a keresésben Szent Ferenc életét hozta fel példának, akiről tudjuk, hogy sérülései, betegségei, fogságai révén rájön, hogy az igazi vágyait nem elégítik azok, amikkel addig foglalkozott, ezért „elhagyja” a világot; ekkor még nem tudja igazán, kit keres. Kápolnaépítésekbe kezd – ezzel tulajdonképpen elindult egy keresés –, de ez még mindig nem az igazi. **Az imádság lesz az, ami hatására belép a hit világába, ugyanis másképp lehetetlen Istennel kapcsolatba lépni. Időt kell adni Istennek. Merjük megszólítani Istent!**

Előd atya a Jakab levélre hivatkozva – *„De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.”* (Jk. 1, 20-25) – kiemelte, hogy **amit hallgatunk, azt tettekké kell váltani.** A szabadság nem törvény nélküliséget jelent. A **„szabadság tökéletes törvénye” az élő, világot teremtő Isten törvénye, az Úr arca.**

A Hit, Remény és Szeretet hármasát törékeny cserépedényben őrizzük. Bátorság szükséges ahhoz, hogy ezeket megőrizzük, életben tartsuk és tovább adjuk.

Befejező gondolataiban Előd atya kiemelte, hogy csak akkor tudunk az erényekben is erősödni, ha keressük Istent. Együttal bátorította a Lovagrendet az Isten-keresésben, a lelki életben történő megújulásban, és abban, hogy szítsa magában a bátorság erényét minden Rendtárs, az Isten-keresésben pedig kitarson, és „egyről a kettőre” jutva példát mutasson a fiatalságnak a lelki életben is.

AZ EMBER FIÁN ÁT AZ ISTEN FIÁHOZ...

Az idei év őszi lelkigyakorlatára november 6-8. között került sor a szokott helyen és környezetben, azaz az érdi ciszterci nővérek Regina Mundi kolostorában. A lelkigyakorlat vezetője Farkas Attila atya volt, aki mint érseki főtanácsos, művészettörténész, címtéplomunkban, a budapesti Szent István Bazilikában teljesít papi szolgálatot; témája pedig Jézus embersége volt, így akár a „Jézus az Ember Fiá” címet is lehetett volna neki adni.

Attila atya előadásában az Ember Fián keresztül kívánt eljutni az Isten Fiához, hiszen Jézus maga mondta, hogy „*aki engem látott, az látta az Atyát is*”. Mindemellett rávilágított arra is, hogy amikor megkérdezte tanítványaitól, hogy ők kinek tartják, és erre Péter azt felelte, hogy „*te vagy a Messiás*”, kifejezetten megtöltötte nekik, hogy ezt másnak is elmondják, mivel Jézus általában az Ember Fiának vagy mesternek nevezte magát. „*Amikor egyszer egyedül imádkozott, csak tanítványai voltak ott vele, megkérdezte tőlük: 'Kinek tartanak engem az emberek?' Ezt válaszolták: 'Van, aki Keresztelő Jánosnak, van aki Illésnek, mások szerint a régi próféták közül támadt fel valaki.' Most hozzájuk fordult: 'Hát ti?' Péter válaszolt: 'Az Isten Fölkentje vagy.' Rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek.*” (Lk. 9, 18–21)

Péterhez hasonlóan – a Szentlélek kegyelméből – Jézus emberségében kell meglátnunk a Krisztust, a Messiást, az Isten Fiát, aki életet ad nekünk, mégpedig az örök életet. Ennek első lépését és gesztusát az emberiség felé akkor tette meg, amikor vállalva annak bűneit, megkeresztelkedett a Jordánban.

Farkas Attila atya arról is beszélt, a szentáldozás Krisztus áldozatából, az Isten bárányából való részesedést jelenti. A Mennyei Atya vendégül lát bennünket lakomájára és a bárányt ajándékozza nekünk. Azt a bárányt, aki feláldozta magát értünk, aki kicsorgatta vérért, és aki az utolsó vacsorán, a szentáldozáskor megajándékoz minket saját életével, hogy beteljesedjék, amit Ő kívánt tőlünk: *Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és meg-*

törte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: 'Vegyétek, egyétek, ez az én testem!' (...) Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem' (Mt. 26, 26-28) mert ezzel válunk Vele eggyé, és Általa leszünk az Örök Élet részei és egy nagy közösség részévé válunk. Az az életközösség, amit megénekelt a szőlővessző példázatában, miszerint „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt*” (Jn. 15, 5) valósággá válik, mert benne élünk, mozgunk és vagyunk. Nemcsak a teremts művében, hanem a megváltás művében is, általa, vele és benne éljük életünket, összeforva az Ő életével. Akik Jézus testéből és véreből részesülnek, lehetnek egészen idegenek egymástól, de testvérekké válnak. **Jézus által testvéri közösséget alkotunk. Ez életünk lényege, hogy együtt maradjunk, együtt járjuk azt az utat, amely Ő, együtt keressünk és találunk rá az igazságra, amely Ő maga.**

Mivel Jézus emberségén keresztül ismerhetjük meg az Ő Istenségét, Attila atya a négy Evangélium mellett az apokrifeket is fontosnak nevezte, valamint kiemelte a fordítások pontosságát, amikor is Jézus fogantatása és születése kapcsán azt írják, hogy hússá lett, illetve „*hús-emberré*”. „*S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.*” (Jn. 1, 14.)

Jézus ezen emberségét támasztja alá, hogy **nem ment el az emberi szenvedés mellett**, hanem mint ember találkozott az emberekkel, mint például a csodálatos kenyérszaporítás esetében is tette. **Jézus mindig az Atya nevében tett csodát, segített a rászorulókon, soha nem úgy kezdte, hogy „Én...”**

Így Jézus az emberek testi igényei mellett a lelkiekkel is foglalkozott – sőt arra helyezte a fő hangsúlyt – és így megmutatta az emberiségnek az irgalmas Istent, vagyis a mennyei Atyát, akihez csak Jézuson keresztül juthatunk el; de ahhoz, hogy Jézushoz eljussunk, a Szűzanyára is szükségünk van, mivel Jézus Tőle vette az Ő emberségét.

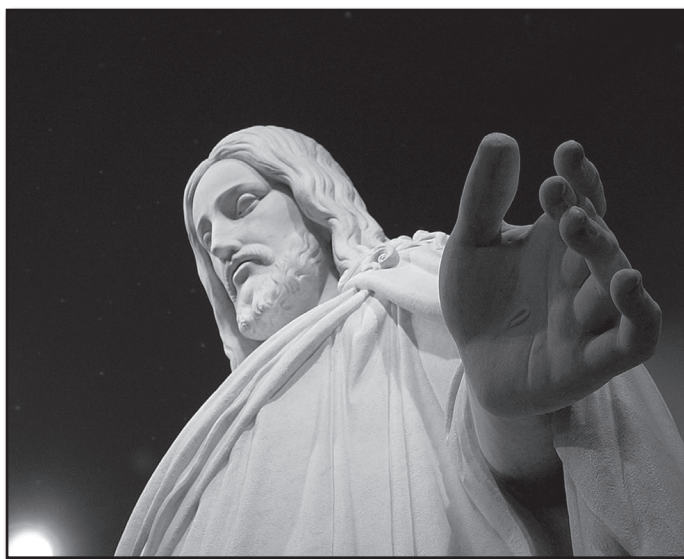
Varga Balázs Imre CSR

A KEGYELEM

Parkinson-kórban szenvedett. Egyetemi tanár, egyszerű, szerény, nagy tudású ember... Eleinte elég jól érezte magát, hálás volt, hogy akadt valaki, aki foglalkozik vele és közben tornázhat.

Frdelke a Numizmatika. Időnként megmutatta az értékes érméit. Római katolikusként elkezdett járni a templomba, sokat beszélgettünk torna közben, az Úr Jézusról. Szerette Őt. Aztán egyre gyakrabban vette magához az Ő szent testét.

Akartam vele beszélni a halálról, de hallani sem akart róla. Telték az évek. Megajándékozott egy Szent István éremmel, megtudván, hogy az államalapító Szent Király lovagja vagyok. Újból szóba került a „halál”, mint eljövendő tény, valóság. Mondtam neki: ha egyszer elmegy, kérem, szóljon. Szeretnék üzeni az Édesanyámnak. Gondoltam magamban, azt hiszi, bolond ez a nő, mint ahogy rólunk, keresztényekről sokan azt gondolják, de nem szólt,

csak fejével jelzett igent.

Egyre nehezebben beszélt, aztán már tolokocsival vitték, mert már mozgásképtelen volt. Mindenképp áldozni akart. Felesége reformátusként, mindent megtett érte. Ugyanúgy a fia is. Szerették.

Haldoklott. A Felesége jelezte nekem. Akkor is akarták, hogy menjek. Keveset tornáztunk. Beszélgettünk. Egyszer csak azt kérdezte tőlem: - Akkor, mit üzen? - Szeretném, ha elmondaná az Édesanyámnak, hogy nagyon szeretem. Köszönök mindent, amit értem, a gyermekeimért tett, a sok kegyelmet, amit kieszközölt az Úrtól – válaszoltam. - De, hogy fogom megismerni? - kérdezte kétkedve. - Várni fogják. Az Úr Jézus és ő is – feleltem.

Elbúcsúztam. Kezet csókolt, megköszönte mindazt, amit érte tettem. Két óra múlva halott volt. Temetésén a pap, aki temette, elmondta, mekkora kegyelem valakit elvezetni odáig, hogy felismerje: van Isten, rábízta magát a Teremtő irgalmára, elhiggye, hogy van odaát és ott várják. Hitel ajándékozta meg az Úr Jézus. Mekkora kegyelem. Hat évig tornáztattam. Boldog vagyok, hogy az Úr Jézus eszköze lehettem.

Konrád Márta CSR

EGYESÜLVE A SZENT ZÁSZLÓK ALATT

Kezdetét vette a Kapisztrán Szent János Országjárás

Régi vágyunknak tettünk eleget, amikor 2014 novemberében - hosszú évek hallgatása után - újra felolvasóestet tartottunk verseinkből Lovagrendünk tagjainak. Az átszellemült este után elhatároztuk, országjárásra indulunk költeményeinkkel, hogy mindenféle hirdessük az embereknek felolvasóestjeink vezérgondolatát: a lovagi költészet még nem veszett ki, mondanivalója pedig még ma is épp annyira aktuális, mint egykoron volt. Nagy örömről e „harcunkhoz” csatlakozott testvérünk, Pavlicsek Zolt lovag is, aki maga is régóta versel, vallásos lelkületéhez pedig nem fér kétség.

Flképzeléseinket a Nagytanács is támogatta, amiért ezúton is köszönetet mondunk. Sokat jelent számunkra, hogy Nagymesterünk, Csaba testvérünk és a lovagrendből többen - ha csak tehetik - jelen vannak felolvasóestjeinken, tartsuk azokat az ország bármely pontján.

Országjárásunknak Székesfehérvár lett az első állomása; ami egyben a székesfehérvári egyházmegye központja, és a Katolikus Egyház Szent István által lerakott egyik alapköve. Irodalmi estünket 2015. szeptember 25-én tartottunk, a Szent István Művelődési Házban. Nagy örömmel vettük, hogy a vendégek kö-

zött tisztelhattuk Spányi Antal, székesfehérvári megyéspüspököt, aki köszöntőjében arról beszélt, lovagrendünkhöz régi, évtizedekre visszanyúló személyes, baráti kapcsolatok fűzik. Püspök atya elmondása szerint a mai lovagok küldetése az, hogy bátorsággal a szívükben védelmezzék a hitet és az igazságot. Hozzátette, a bátorságnak tanúságtétellel kell párosulnia, s ezt az embert erősítő, tanúságtévő hitvallást kell megmutatni mindenkinek, ezt kell örökölni hagyni gyermekeinknek és erre kell készre tenni a magunk életét is.

A felolvasóest végén Nagymesterünk osztotta meg a hallgatósággal gondolatait, aki - Jókai Mórt idézve - úgy fogalmazott, „lélekcsere-
lő

idők járnak.” Hangsúlyozta, nekünk, Szent István király kereszteseinek el kell olvasnunk az Intelmeket, magunknak kell éreznünk az abban foglalt hozzáállást és szolgálnunk kell a lelki megújulást. Ezek mellett kell teljesítenünk lovagi kötelezettségeinket, a szegények és a rászorulóknak védelmét és elődeink tiszteletét, mert egyedül így maradhatunk meg a világon.

A székesfehérvári este régi és új verseinkből válogattunk, a költeményeket Mária énekekkel kötöttük össze, így fohászkodva Szűzanyánkhoz, kérve Őt, hogy segítsen bennünket küldetésünkben.

Országjárásunk első állomásától kezdve velünk vannak Lovagrendünk megszentelt zászlói is, melyek jelenléte erősíti a lelkünket és emlékeztet minket a Jóistennek tett vállalásainkra.

Szándékaink szerint a Kapisztrán Szent János Országjárás 2017-ben, a Cruciferi Sancti Stephani Regis alapításának ezeréves évfordulóján ért majd véget. Isten adjon erőt célunk elérésében és abban is, hogy felolvasóestjeink - a maguk szerény formájában - lovagrendünk és az egész keresztény lovagság megújulásának egyik legújabb jelei lehessenek. Christus vincit!

Winkler Márton CSR

SZAVAK CSÖNDJÉBEN

A majki felolvasóest margójára

Székesfehérvár után Majkra szólított bennünket a Jóisten, ahol az a szerencse ért, hogy 2015. október 16-án a Kamlduli Remeteség konventépületében tarthattuk - a Kapisztrán Szent János Országjárás második állomásaként - következő felolvasóestünket.

Majkra mindenképpen szeretnünk volna eljutni, de nehéz vállalkozásnak ígérkezett, tekintve, hogy nem ismertünk ott senkit, aki segíthetett volna a szervezésben. **Azonban mint tudjuk, a „véletlen” az Úr „beceneve”, hiszen gyakran történnek dolgok, amiket mi, emberek nem tudunk megmagyarázni, de Teremtő Atyánk tudja, mit miért cselekszik.**

Így esett, hogy Majk „üzent értünk”, mikor Kutschi András atya, címzetes prépost, Oroszlány és Majk plébánosa megkeresett bennünket, arról érdeklődve, vállalnák-e egy felolvasóestet a Kamlduli Remeteség ősi falai között. Magától értetődő, hogy igent mondtunk.

András atyának végtelenül hálásak vagyunk, nemcsak azért, mert lehetővé tette számunkra a fellépést, hanem azért is, mert hatalmas nyíltsággal és szeretettel fogadta közösségünk tagjait, intézte a szállítás koordinálását és hallgatóságot is toborzott a helyi egyházközösség lelkes híveiből.

A helyszínre érkezve egyből megérintett minket az a **méltóságteljes csend**, amely a majki kolostor környezetéből áradt. Bár a remetesség központi épülete napjainkban csupán múzeumként funkcionál, s az egykori cellaházak üresen állnak, **olyan érzés volt, mintha a szerzetesek még ma**

is itt lennének közöttünk, s szótlanságukban megnyilvánuló tiszta lelkiviláguk árulná el a magunkfajta magányos, eltévelyedésre hajlamos bárányok számára az Isten valódi, őszinte tiszteletének titkát.

Ide, Majk szótlan nyugalmaiba és békéjébe hoztuk el azt az üzenetet, ami **Rendünk egyik fő feladata**, s amire Székesfehérváron Spányi Antal püspök úr is célzott, hogy **a hitet és a hitben élő embereket meg kell védelmezni, amihez a mai időkben is szükséges a lovagi bátorság.**

Kutschi András atya köszöntője után a közönség figyelmesen és fegyelmезetten hallgatta végig előadásunkat, Nagymesterünk záróbeszédét is beleértve. A felolvasóestet követően sokan jöttek oda hozzánk kifejezni gratulációjukat, András atya pedig szeretettel invitált minket az oroszlányi plébániára, egy kis agapéra. Rengeteg kérdést tett fel lovagrendünkkel kapcsolatban és szívesen ajánlkozott arra is, hogy további felolvasóesteket szervezne a környéken.

Örömmel vettük a felajánlást és **megfogadtuk, megőrizzük az atyával való bensőséges kapcsolatunkat és azon leszünk, hogy minél több helyre vihesük el üzenetünket Komárom-Esztergom megyében is, magunk és minden, a költészet és a lovagi eszmék iránt érdeklődő ember számára lelki épülésére.**

Winkler Márton CSR

VERS

KERESZTES KIÁLTVÁNY

Krisztus felesküdtött katonájaként,
Alázattal, de sziklaszilárdan
Kiáltom világgá
Keresztény hitünk főparancsát:

Védjük, mert tiszteljük:
Minden felebarát
Minden emberi jogát!

Védjük, mert tiszteljük:
Az üldözötteket, elesetteket
Bárhonnan jött emberek legyenek!

Védjük, mert tiszteljük:
A befogadó szemléletű
Szent István-i hagyományt!

Védjük, mert szeretjük:
Szent magyar földünk
Minden szegletét és zugát!
Védjük, mert szeretjük:
Anyanyelvünk és kultúránk
Minden értékét és szépségét!

Védjük, mert szeretjük:

Magyar családjaink
Minden érdekét és jogát!
Védjük, mert imádjuk:
- Bár nem szorul ránk-
az egy igaz Istent!

Védjük, mert imádjuk:
A Háromságos szent Titkot,
Benne a Segítő Szentlelket!

Védjük, mert imádjuk:
Életünk és vérünk árán is,
Legfőbb kincsünket:
Krisztusi hitünket!

Pavlicsek Zsolt CSR

FOHÁSZ Szent ISTVÁNHOZ

Nézz le ránk István, magyarok szent királya,
légy az Úr kezében kormányzó pálcá,
és vezessed vissza árva néped újra,
az általad jelölt évezredes útra.

Türeltük Muhit és türeltük Mohácsot,
s magzatok lelkéből gyűlnak csillag-lángok.
Felszabdalt hazánkat továbbra is védjed,
hisz' nem kötik kezéd földi szerződések.

Ki még tisztel Téged, s őseire büszke,
az ostobák szemében nem más, mint tüske.
Tudom jól azt is, hogy súlyos nagy gyalázat,
tétlenül tűrni, ha pogányok aláznak.
Királyi székedben ülnek mostan kémek,
kik rabolva hazánk, megcsúfolnak Téged.

Láthatod: szívemben forrong az indulat,
mégse az, hanem jobbold mutasson utat,
és lélekemben pedig a szelíd alázat
legyen a hamis vádakra magyarázat.

De hogy ne csak magányosan, jelle várva
álljunk Nélküled e felfordult világban,
a csillagok fényéből építsél lépcsőt,
s a remény smaragdon ragyogó kövéből;
Mely Tehozzád minket újra visszavezet,
s fejünkön érezhetjük áldó kezedet...

Varga Balázs CSR

AZ ŐR A HELYÉN MARAD

Távolból közelít a sötétítő áradat,
A Nap bíborba fordul a látóhatár alatt,
A tekintet éber, a horizontra tapad,

Vészterhes a csend - az Őr a helyén marad.

Kiáltás harsan, lándzsák csillámlanak,
Dübörgő léptektől remegnek a falak,
Tüzes nyilvesszők az égbe hasítanak,
A szív most a pánccal - az Őr a helyén marad.

Izmok feszülnek, a kéz fegyvert ragad,
Pajzsoknak erdeje alkot védvonalat,
Vállt a vállnak vetve, hátrálni nem szabad,
Nincs többé visszaut - az Őr a helyén marad.

Eszelős küzdelem, gyilkos fenevadak,
Fekete szemekben örvénylik a harag,
Acél vág a húsba, az élet megszakad,
Tetek hanyatlanak - az Őr a helyén marad.

Véráztatta föld, halálos virradat,
Dögmadarak tépik a húst és a csontokat,
Jeltelen sír fedi a hősi halottakat,
Az elmúlás óráján - az Őr a helyén marad.

Együtt leszünk majd, ha eljő a pillanat.
Az Őr a helyén marad.
Készítsd kardodat!

Winkler Márton CSR

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

VII. évfolyam, 1-2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énók. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: CIB Bank 10700347-69188639-51100005